

Првиот последен бакнеж

Али Харис

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

Толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат
книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The first last kiss

© 2013 Ali Harris

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2013

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Милена Петковска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Првиот последен бакнеж

Али Харис

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Али Харис е магазински новинар и има работено за списанија како Red, ELLE, Stylist, Cosmopolitan, Company... Таа исто така работела како уредник во Glamour пред да ја напушти работата за да пишува книги и да роди бебе. Сега живее во Кембриџ со својот сопруг и нивните две деца.

Дај ми илјада бакнежи, а потоа уште сто.

Потоа уште илјада и втора стотка.

Потоа, повторно уште илјада и уште сто.

Тогаш, кога ќе собереме куп илјадарки бакнежи,
ќе ја протресеме сметалката за никој да не го знае бројот,
за никој да не може да стане љубоморен кога ќе види колку
бакнежи сме имале...

За секој кој некогаш љубел,
изгубил и повторно љубел.

5^{ти} Јануари 2012 година: 06.11 часот

Нема ништо послатко од тоа некој да те разбуди со бакнеж. За жал, утрово - последното утро кое ќе го поминам во куќава - мене не ме буди нежното допирање на усните на мојот сакан врз моите, туку боцкавите шепи на дебелиот мачор кој лежи и преде на моите гради.

„Добро утро, Хари“, мрморам, галејќи го под брадата и размислувајќи за тоа дека утрово помеѓу моите чаршави нема маж - само две празни кутии од колачите кои ги ликвидирав синоќа. „Денес е важен ден, пријателче“, вела. Хари изгледа исплашено и почнува да си ги лиже шепите како откачен. Малку е вознемирен од целата врволешница овде последниве неколку дена.

„Ууу, немој да бидеш будалест, не одам никаде без тебе и без сестра ти.“ Го бакнувам во носето, го кревам од душекот и ги спуштам нозете на подот покриен со кутии. И повторно, не можам да не помислам, колку брзо може да биде спакуван еден живот. Ова прави сè да изгледа толку минливо. Сите работи на кои им придаваме толку големо значење за да направат да се чувствуваме како дома. Ја полниме средината во која живееме со предмети кои даваат утеша и враќаат спомени, а реалноста е дека сите тие се лесно заменливи и многу лесно може да се извадат од нашиот живот. Всушност, правењето чистка беше изненадувачки катарзично.

Длабоко вдишувам и се обидувам да одлучам од каде би требало да почнам. Премногу е ладно за да се туширам, греењето сè уште не е вклучено, а и душата ми плаче за една шолја чај. Ми остануваат уште некои работи за

пакување пред да пристигне комбето за селење. Дел од мене е лут што го правам ова сама, но исто така знам дека денешниов ден мора да биде совршено темпиран што значи - и ова го знае секоја жена - дека морам да го направам тоа сама.

Надвор сè уште не е целосно разденето. Се стресувам, ја облекувам наметката врз маичката и хеланките, ги пикам стапалата во моите крзнени, дебели чизмички и погледнувам во големото огледало потпрено на ѕидот кое чека да биде замотано во заштитна кеса со меурчиња. Каков хаос. Очите ми се подуени и зацрвенети, кожата сива од недостаток на сон и како капак на сето тоа, на лицето ми излегло некое црвенило.

Застанувам до вратата, а потоа се враќам и ја земам кутијата од ДВД дискот кој го гледав синоќа. Го ставам под мишка, ја земам полупразната кутија со бисквити и се симнувам долу. ДВД дискот го најдов вчера попладне врз една од отворените кутии и не можев да одолеам. Ни самата не знам колкупати го имам гледано, но го немам гледано многу одамна. Тоа беше „наш филм“. И сите знаат дека не би требало да се отвораат стари рани во вакви времиња.

По кратко време, влегувам во дневната, шетам на-таму-наваму низ собата, стегам ја ја шолјата со чај и обидувајќи се да не погледнам кон телевизорот кој трепка во аголот. Снимката е паузирана на почетокот, на самата најава, па јас очајно се борам со нагонот да притиснам „пушти“. И така имам премногу работа и обврски, не ми треба уште одвлекување на вниманието.

Се сеќавам на вселувањето во оваа куќа како да беше вчера, но исто така и како да беше пред цел еден живот. Ова требаше да биде нашата *Куќа За Засекогаш*, место каде што ќе пуштиме корени. Сместена на мала слатка улица, сосема доволно оддалечена од живиот Бродвеј со малите продавници и кафетерии, таа од балконот на главната спална соба има прекрасен поглед кон морето. Но самата куќа, кога ја купивме, беше ужасно запоставена.

Дефиниција за „проект“: совршен за млад, брачен пар. Со кој јас бев нетрпелива да се зафатам. Отсекогаш сонувавме да живееме на некое вакво место и јас го обожавав секој момент кој го трошев во обид да направам ова да изгледа како наш дом, додека ја боевме спалната соба со бледо сина боја и додека над каминот ги закачувавме фотографиите кои ги направив на плажата во Леи. Потрошивме недели во одлепување на тапети, полирање на паркети, реставрирање на оригинални камини, фарбање на ѕидови во светли бои, додека од мојот iPod трештеа песни од Take That. И потоа, секој ден кога ќе се стемнеше, без оглед на тоа какво беше времето, одевме да се прошетаме по патеката која гледаше кон морето, седнувавме на нашата клупа и разговаравме за денот кој сме го поминале, заедно или одвоено. Зборувавме за минатото и сонувавме за иднината. Секој Божји ден се чувствував како најсреќната девојка на светот.

Му се приближувам на телевизорот. *Немој, Моли*, вели мојот внатрешен, разумен глас. Но другиот глас во мене вели, *Само уште еднаш, нема да боли од уште еднаш*. Силно ја стегам шолјата со чајот додека притискам „пушти“. Ова ќе биде последно, *најпоследно* гледање. Потоа ќе го вратам дискот во кутијата и ќе го скријам зад другите лигави романтични комедии кои стојат на полицата. Т.е. стоеја. Погледнувам во собите кои сега се празни, просториите без лични предмети и спомени - ги нема купиштата фотографии, ги нема дебеликите перници и свеќи, корпата на мачорот, сите ситници и детали кои толку долго ја правеа оваа куќа дом. Потоа повторно погледнувам во телевизорот.

Звукот е тивок, но најавната шпица на филмот сепак ја нарушува тишината. Го притискам копчето за звук и го оставам далечинскиот управувач на каучот. Ги затворам очите додека најавната песна ја исполнува собата и ми ја ежи кожата по целото тело. Оваа песна секогаш ми предизвикува страшен нагон да почнам да цвилам и липам како бебе. Имаше еден период кога постојано ја пуштав додека си ги истурав срцето и душата во обидите да ја

претворам оваа куќа во дом. Ако не средував и декорирав, тогаш готвев вкусни јадења во кујната како вистинска сопруга, потоа ги јадевме сместени пред телевизорот и го гледавме баш овој филм, а тој се шегуваше и ме задеваше што сум се претворила во таков мекуш.

Ја кревам главата нагоре и си поминувам со дланката по лицето. Овој филм секогаш ми го прави ова, иако веќе ги знам сите сцени напамет. Земам едно марамче од кутијата до мене и гласно си го дувам носот. Повторно погледнувам во екранот во моментот кога згодното младо момче со копнеж погледнува во неговата сакана. Го земам далечинскиот управувач и паузирам во моментот кога нивните усни несмасно се допираат за првпат. Тогаш посегнувам по бисквита, ја кршам на половина како апче, надевајќи се дека ќе го скроти мојот нагон за липање.

Престани да бидеш будалеста, Моли, си велам строго. Тоа е само филм. Сега си емотивна; преселувањето е една од најстресните работи кои постојат. Разчисти исто како развод и пораѓање.

Бисквитот се рони и топи во мојата уста, го чувствувам како да е грутка песок, па силно голтам за да ја турнам надолу грутката во грлото и почнувам да кашлам.

Веднаш замислувам како ме наоѓаат тука, можеби некој сосед, клапната на каучот, очите превртени нагоре накај таванот, едната рака стегната околу грлото, во другата сè уште стегната другата половина од бисквитот. Околу мојата отворена уста размачкан црвен мармалад од капини, крвав доказ за мојот крај.

„Каква трагедија“, би рекле моите соседи. „Кутрата девојка умре од скршено срце... бисквит со форма на скршено срце.“

Ја пикам раката во кутијата и ставам уште еден бисквит во устата, смирена од помислата на тоа дека и така не е важно дали ќе се zdeбелам.

Па што?

Ниту сум тинејџерка, ниту пак срцето може да ми биде поскршено отколку што веќе е.

Кога човек ќе помине низ сè низ што имам поминато јас, кога ќе сè искоцка со сè што има ставајќи на полето „љубов“ - и ќе изгуби - никогаш повеќе не може да биде ист. Не вистински.

Повторно притискам „пушти“, се потпирам на каучот и продолжувам да го гледам остатокот од филмот, но очите на мојот ум не гледаат ништо друго, освен Рајан Купер.

Мојата прва љубов - и оној за кој исто така се надевав дека ќе ми биде последна љубов.

Бакнежот кој става крај на сите други бакнежи

Би требало да има еден „момент“ за кој секоја девојка сонува цел живот. Го знаете моментот; некој тип клекнат на едно колено додека го нуди своето срце. Па, јас никогаш не бев една од тие девојки. Но дури и да бев, тој мој момент се покажа како многу подобар од што било што можев да замислам...

Премотување на филмот наназад:

<<REW 19.11.2005>

„Не ми се верува дека сме тука!“ Весело плескам со рацете и возбудено го лепам лицето на прозорецот за целосно да го впијам градот кој бев толку очајна да го видам. Мојата уста вцашено се подотвора додека поминуваме по Бруклинскиот Мост. Менхетен се издига пред нас додека ползиме во нашето жолто такси; зградите се неверојатно високи и блескави, се чувствувам како да сме опкружени со стотици циновски огледала. Облакодерите ги фрлаат своите силуети кон темното тегет небо на начин кој просто ти го одзема здивот. Рајан се навалува, ми го бакнува рамото и ја става раката околу мене, а јас задоволно воздивнувам.

„Колку е кул, како во филмовите!“ вели Рајан со ококорени очи како возбудено дете, повеќе си зборува самиот отколку што ми се обраќа мене. Јас бев загрижена дека овој одмор кој го планиравме откако се смиливме нема да биде по негов мерак. Тој е тип кој повеќе сака сонце, море, песок.

„Не знаеш колку ми е мило што го гледам овој град со тебе“, велем тивко.

Рајан се клешти додека гледа во мене, а неговото исончано, преубаво лице е шокирано. „Што е ова? Дали мојата цинична девојка конечно стана романтична? Дали Хари конечно стана Сали?“

„Па што ако е така, Купер?“ велем, непокорно прекрстувајќи ги рацете преку градите додека моето

тело потскокнува од тресењето на таксито. Тогаш се наведнувам и се лепам за неговото рамо. „Што ќе преземеш ти во врска со тоа?“

Тој се смее. „Ќе видиш, Моли Картер“, шепоти, мо- тајќи ја раката околу мене. „Ќе видиш...“

Ги испапчувам усните и го погледнувам со подза- мижани очи. Она што тој не го знае е дека ја користам оваа шанса за да го проучувам. Ги впивам неговите сини очи, неговите долги, свиткани трепки, неговата полна, мазна, испапчена горна усна која потсетува на песочна дина во пустина, златната подникната брадичка која му ја покрива вилицата и која совршено одговара на неговата светла руса коса. Често го правам ова во последните шест месеци. Сè уште сум вчудоневидена што се смирихме после сè што се случи. Но Јас и Рајан си ветивме дека ќе почнеме одново, дека ќе гледаме на ова како на почеток на нашата врска.

Го повлекувам за да го бакнам пред повторно да се свртам кон прозорецот. Мостот веќе нè пренел преку реката Хадсон и сега нежно нè спушта во канџите на градот. Неколку секунди зјапам во мешавината од светла, блескави згради, улични ламби, осветлени такси возила како нашето, а потоа го кревам фотоапаратот за да го видам овој неверојатен град на најдобриот начин на кој знам да го направам тоа - низ окцето. Па така продолжувам да се возам и да набљудувам, со апаратот залепен пред очите и раката на Рајан околу мене.

„Насмеј се!“ извикувам следното утро. Рајан стои пред знакот со распоредот на траекти и изгледа прекрасно под светлината на волшебното утринско сонце. На неговото лице има будалеста широка насмевка, а неговиот десен показалец покажува надолу кон неговите препони, каде, врз избледените фармерки, тој носи танга гаќи со слика од Кипот на Слободата на предниот дел. Со монистри и светки. Имаме мисија да посетиме што е можно повеќе познати туристички места, а си поставивме и предизвици да собереме што е можно пооткачени и

покич сувенири по пат. Со оглед на тоа што знам колку натпреварувачки е настроен Рајан, немам речиси никаква шанса. Но добро, ги имам решителноста и имажинацијата на моја страна. Најдобрата фотографија која ќе ја направиме освојува награда. Рајан рече дека ако победи тој, јас ќе треба да го однесам да ги гледа *Њујорк Џајнтс*, а ако победам јас, тој мора да дојде со мене на турата *Сексот и градот*. Да бидам искрена, мислам дека тој добива во секој случај, најверојатно ќе ужива и во мојата награда.

Прснувам да се смеам кога Рајан на својата комбинација додава и стиропорна капа со краци како онаа на Кипот на слободата и ја крева раката нагоре во победничка тупаница исто како статуата, додека куп јапонски туристи поминуваат и снимаат сè што гледаат. Без грам срам, тој се врти накај нив и почнува да позира за нивната снимка како манекен кој позира во врвна дизајнерска облека. Само да можат да го видат неговите ученици од второ одделение сега. Кул господинот Купер сега не изгледа толку кул!

Го спуштам фотоапаратот и го фаќам за рака додека набрзина влегуваме во траектот.

„Знаеш“, шепотам додека го бакнувам по вратот и сиркам во неговата смешна модна комбинација, „никогаш не сум те посакувала повеќе, Рајан Купер.“

Тој ме повлекува во преградка, ми става идентична капа на главата, а потоа ме наведнува надолу и филмски ме бакнува додека голема група јапонски туристи се собираат околу нас за да чкрапнат уште некоја фотка. Јас црвенеам и си го кријам лицето (не сум многу по јавното покажување на емоции, од тие работи секогаш ми било непријатно), но Рајан повторно ме крева нагоре и им мавта на туристите кои му се поклонуваат со почит и учтиво ракоплескаат.

Рајан си ја повлекува тангата и ми се клешти. „Значи го признаваш поразот?“ прашува.

Додека молчам, тој брзо работи, ја пика раката во цебот од фармерките и вади факел од стиропор, па го

крева нагоре баш како госпоѓата Слобода.

Ги прекрстувам рацете преку градите. „Оххх, значи тоа ме притискало... Јас па за момент си помислив дека ми се посреќи“, велеам.

„Признај дека јас веќе победив!“ вели тој со триумфално клештење додека мавта со будалестиот факел како откачен.

„Никогаш!“ одговарам. „Дури ни ако целата колекција од Маноло Бланик чевли на Кери Бредшо зависи од тоа!“

Тој се смее. „Вели девојката која до пред неколку години не облекуваше ништо друго, освен Конверс!“

„Еј, јас сè уште си ги сакам моите патики“, велеам, погледнувајќи кон црвените Конверс патики кои моментално ги носам. „Покрај тоа, секоја девојка може да се смени, зар не?“

„Дефинитивно може... *Хари*“, вели Рајан низ смеа. „Мислам, кој би рекол дека петнаесетгодишното девојче кое се бунтуваше против секого и сè и кое мислеше дека љубовта е за 'губитници, бејби“, вели правејќи наводници во воздухот, „ќе стане ваква нежна, романтична жена?“ Прави кратка пауза и се клешти. „*Моја* жена.“ Потоа ме повлекува во раце. „Мило ми е што моето високо ризично коцкање конечно се исплати.“

Опасно го погледнувам со подзамижани очи. „Жена? Сакаш да кажеш дека сум *стара*?“

Тој свирка низ заби и затресува со главата. „Ох, не, никогаш не би кажал такво нешто, мислам, имаш само дваесет и шест години без неколку дена. Но добро, ако сме реални, тоа значи дека сега *официјално* си поблиску до триесет отколку до дваесет години!“ Насмевката му ги осветлува сините очи како сонце. „Тоа исто така значи дека сум вљубен во тебе повеќе од десет години.“

„Не беше вљубен во мене кога имав петнаесет години!“ извикувам, а потоа се пикам во неговата прегратка за да побарам заштита од ветрот кој ми ја бушави косата и ја фрла во моето и неговото лице. Веднаш помислувам на времето кога бев тинејџерка со пријатели кои се бројат

на една рака и никакви социјални вештини. Намуртена, чудна, очајна да бидам поинаква - но само за да бидам прифатена; контрадикторност која не можеше да ја препознае дури ни моето фотографско око.

Рајан ми ја гали косата и ми ја трга од лицето. „Те сметав за најубавата девојка на светот...“

„Премногу си го слушал Принц“, велам со лесна насмевка.

„Добро, тогаш“, вели, допирајќи ми го врвот од носот, „зошто после нашиот прв состанок ѝ кажав на мајка ми дека сум ја запознал идната госпоѓа Купер...?“

„Не си кажал такво нешто!“ Се смеам на глас и очекувам тој да ми се приклучи, но неговиот израз е сериозен. „Што ти рече Џеки?“

„Ми рече дека, ако сум сигурен дека е така, треба да се погрижам ништо да не го расипе тоа.“

Се погледнуваме во очи, интензитетот на нашите погледи е вистинско признание на нашето скорешно разделување, а потоа се насмевнуваме. Поминавме долг пат оттогаш. Јас уште повеќе се лепам за неговите гради и се чувствувам како буквално да не постои поубаво место на светот за мене од ова.

Што се случува со она дека никогаш нема да дозволиш да бидеш заробена од стегите на врска? се деретинејдиската во мојата глава, истата онаа која го предизвика раскинувањето со Рајан. Се присетувам на листата која порано ми стоеше закачена на сид за да ме потсетува зошто треба да се држам понастрана од сериозни врски.

Причини ѝоради кои не сакам сериозна врска:

- 1) *Момчињата ѝе влечат на долу.*
- 2) *Момчињата ѝе врзуваат.*
- 3) *Тие си играат со ѝвојата глава.*

Тоа беше кратка, но јасна листа. И да, јас бев незрела, лута и решена дека нема да дозволам никој никогаш повторно да ме повреди како Рајан Купер.

Но работите се менуваат, луѓето се менуваат - исто како и перцепциите за луѓето, па така јас сега одговарам со јазик за кој се надевам дека мојата тинејџерска верзија ќе го разбере:

Моли Картер + Рајан Купер = 4ever¹

Два часа подоцна, ние стоиме во долгиот ред пред една од најпознатите, најфотографираните згради во светот. Зградата Емпаер Стејт. Јас му ја стегам раката на Рајан, а тој широко ми се насмевнува додека ми нуди да гризнам од неговиот хот дог. Одгризувам еден голем залак, а тој ми го трга сенфот од крајчето на устата со бакнеж. Се смеам.

Последниве неколку дена ми беа најубавите денови, не само во нашата врска, туку во целиот живот. Лутавме низ градов како да сме во наш сопствен романтичен филм. Јас мислам дека малку наликуваме на „Афера за паметење“ и му го кажав тоа на Рајан вчера, но тој не го гледал филмот. Генерално одбива да гледа и слуша парчиња кои биле снимени пред да се роди - особено црно-бели филмови. Се обидов да му ја раскажам приказната, но кога стигнав до делот каде Дебора Кер ја удира такси додека оди да се најде со Кери Грант на врвот од Емпаер Стејт, тој рече само: „Мене тоа не ми звучи многу романтично, бејби!“ Потоа додаде: „Мислам дека ако бевме филм, ние ќе бевме 13 годишна како 30 годишна. Мислам, ти сепак беше чудна, многу непопуларна тинејџерка првиот пат кога те видов, а сега си плукната Џенифер Гарнер! Плус, уредник во списание.“

„Уредник на фотографии“, го поправив со смеење.

Неверојатно, но ние успеавме да поминеме речиси сè од мојата листа за работи кои треба да се направат во Њујорк и тоа за само четири дена:

- Возење до Кијоџи на Слободаџија со Шраекџи
- Јавање коњи околу Централ Парк
- Качување на зградаџија Емпаер Стејт
- Јадење колачиња во љекарницаџија Магнолија

- Посети на музејот МоМА
- Посети на Меџ
- Посети на Гуџенхајм
- Лизгање на мраз во Централ Парк
- Шојинг (добар!)
- Гледање прејсташа на Бродвеј
- Јадење сладолед куйови во Серендипити 3
- Посети на Сиробери Филдс

И што е најважно, се вљубивме уште повеќе; не само во градот, туку еден во друг. Се чувствувам како да сме на почетокот од сосема нова врска. Што е многу повеќе од сè на што можев да се надевам, после сè што се случи.

„Ајде!“ вела, влечејќи го Рајан накај лифтот и возбудено плескајќи со рацете додека летаме нагоре. „Не можам да дочекам да се качам горе!“ И неколку минути подоцна, повторно врескам: „Што викаш за ова, Купер?“, а силниот ветар ми го разнесува гласот додека стојам на точка каде се чувствувам како искачена на врвот од светот.

Рајан стои спроти мене со подготвен фотоапарат и Њујорк Јенкис капче на главата. Ја потргнува главата од окцето на апаратот, ме погледнува и полека ми се насмевнува. „Прекрасно. Најубавата работа од сè што видов во Њујорк.“

„Ти кажав дека зградата Емпаер Стејт ќе биде неверојатна!“ извикувам.

„Мислев на тебе, Моли“, извикува тој за да го надвика ветрот. Јас правам гримаса за да ја скријам насмевката, а потоа позирам додека Рајан чкрапа, фотографија по фотографија. По неколку секунди, еден човек нè прашува дали сакаме да нè слика заедно. Рајан му го дава апаратот, доаѓа накај мене, се врти, ме качува на ушка, а јас ги замотувам колената околу неговиот струк, го потпирам образот на неговиот врат и се смеам. Ги затворам очите на секунда. Дефинитивно е вистина она што го велат дека овде човек се чувствува како на врвот од светот.

„Не ми се верува дека ни е последен ден“, вела м тажно додека излегуваме од нашиот хотел и почнуваме да одиме по Петтата Авенија исполнета со бутици. Тротоарот е полн со пешаци, улиците со возила и лути таксисти. Најпознатата улица за шопинг во светот изгледа бескрајно долга, а целата е разнобојна и накитена со рекламни знаменца за различни бутици. А поголемиот дел од бутиците се толку познати што не заслужуваат само знаменца, туку и по еден извичник после името: Tiffany & Co! Bloomingdales! Harry Winston! Louis Vuitton! Pucci! Prada!

Полека одиме кон Централ Парк, фатени рака за рака, а јас погледнувам во Рајан. Тој носи само една маичка на Аберкромби, фармерки и тенка ветровка, додека јас ја пикам мојата рака покриена со ракавица во неговата и си го местам шалот. Времето е необично меко како за ноември, но јас сепак сум наоблечена и замотана како мумија во споредба со Рајан. Тој секогаш е премногу активен за да го почувствува студот.

„Не само последен ден. И роденден ти е, а ти сè уште не си добила подарок...“ истакнува Рајан.

„Ова ми е најубавиот роденден во животот. Самото тоа што сум тука со тебе ми е најубав подарок“, вела м и тоа е жива вистина. Никогаш не сум ги сакала родендените нешто посебно, ниту пак сум ги прославувала којзнае како, дури ни како дете. Притисоци, прославување, забави, што да облечеш, кого да поканиш, дали некој ќе дојде... Но овој... сето ова беше неверојатно.

„Супер беше“, се согласува Рајан додека одиме. „Сакам да правиме многу вакви работи заедно, Моли, знаеш. Да шета мe низ светот, да одиме на нови места... Сакам да направиме сè. Заедно.“

Силно му ја стегам раката и задоволно воздивнувам додека се приближуваме кон паркот. Неговата возбуда е заразна. Рајан ги прави забавни буквално сите работи. Отсекогаш ги правел. Тој никогаш не го сфаќа животот премногу сериозно и секогаш наоѓа задоволство во

едноставни работи. Порано ова ме нервираше, но во последно време, тоа е работата која најмногу ме воодушевува кај него. Уште откако почнав да работам за списанија, јас почнав да барам нови, кул и „валидни и општоприфатени“ забавни работи кои упорно правеа да се чувствувам незадоволно на крајот. Како, нов кул бар, нова модерна чанта, тренди ресторан... Делумно, тоа беше уште една од причините за минатите проблеми во нашата врска: мојата постојана потреба за нешто повеќе, нешто ново. Но си ја научив лекцијата, се надевам. На ова патување уживав во тоа што заедно го запознававме градот, на негов начин. Не новото, модерното, популарното. Малечка кафетерија на која случајно сме налетале, евтин романтичен италијански ресторан...

Како откачена почнувам самата да си се смеам додека се присетувам на случките од вчера. Го одведов Рајан во Катзес, ресторанчето од филмот *Кога Хари ја запозна Сали*.

„Нема шанси“, рече тој кој го предизвикав да го одглуми глумењето оргазам на Сали. „Ти одглуми го, ти си бунтовничката.“ Неговиот глас доби задевачка нота која веднаш ме врати во времето кога бевме тинејџери, тој градскиот мангуп, а јас социјалната лепра. Боже, го мразев тој период од мојот живот. Посакувам мојата тинејџерска верзија да може да ме види сега.

Ги прекрстив рацете преку градите. „Но нели јас сум *Хари*“, реков со надуена насмевка. „Ти секогаш го повторуваш тоа. Што значи дека *нема шанси* да си ги менуваме улогите сега. Ајде, Рај, чекам, немој да ми речеш дека се *срамиш*? Се плашиш дека не можеш да одговориш на предизвикот?“ реков со насмевка, знаејќи дека Рајан не е способен да игнорира никаков предизвик.

И - баш како што знаев дека ќе биде - тој не одолеа. Неговиот преубав тен кој секогаш изгледа исончано доби црвенкаста боја, а јас завивав од смеа додека Рајан глумеше доживување оргазам. Кога заврши, тој брзо одгриза голем залак од својот сендвич и ги наполни

образите кои сè уште му беа црвени.

„Рај, ова ќе го помнам засекогаш!“ реков низ смеа, а потоа се навалив преку масата и го бакнав.

Рајан сега полека го забавува чекорот додека влегуваме во паркот. „Многу е убаво, нели Моли?“ вели тивко, стегайќи ми ја раката додека гледаме во величествената фонтана и нејзината средишна скулптура, *Ангелот на водите*. Синото езерце е полно со лесни едрилици, поминува по некоја гондола, а насекаде околу нас ред зимзелени дрвја, опколени со декоративен ред облакодери кои се гледаат во далечината.

Опкружени сме со шетачи, џогери, весели туристи, велосипедисти, мајки со колички, шетачи на кучиња, студенти, а паркот сепак воопшто не изгледа преполн. Имам чувство како во паркот да свири негова сопствена песна, комбинација од смеа и џагор со ветрот и постојаното зуење на оддалечениот сообраќај, вистинска оригинална заштитна песна на овој град.

Му кимам на Рајан, бидејќи сум премногу среќна за да прозорам. Ова е ултимативното и врвно њујоршко романтично искуство. Ни самата не знам колкупати го имам видено овој парк со Рајан, во романтичните комедии за кои тој не се плаши или срами да признае дека ги обожава и во епизодите од *Сексот и градот* кои јас ги обожавам. Сме биле сведоци на дел од најубавите фиктивни романтични моменти кои се случиле овде. Во *Кога Хари ја запозна Сали*; кога Били Кристал и Мег Рајан сфаќаат дека се нешто повеќе од само добри пријатели. Во *Еден убав ден*; кога Џорџ Клуни и Мишел Фајфер шлапкаат во барички со нивните деца. Во *Среќна случајност*, со Кусак и Бекинсејл. И сега *ние двајца* сме овде. Во вистински, реален живот. Конечно.

Повторно задоволно воздивнувам додека го кревам фотоапаратот за да го фатам зимското сонце како се пробива низ завесата од лисја, а потоа фаќам понизок агол и успевам да го уловам Рајан одзади осветлен од истите зраци. Начинот на кој светлината паѓа врз

неговата руса коса го прави да изгледа како некој ангел. Го повлекувам накај мене и го местам апаратот пред нас за заедничка слика, а тој го лепи образот до мојот. Го спуштам апаратот надолу до струкот, а потоа го вртам под нагорен агол во обид да ги уловам и врвовите од облакодерите кои сиркаат низ дрвјата. Спој на природа со нешто направено од човечка рака. И едното и другото толку различни, а толку слично силни и неуништливи. И тогаш помислувам на мене и на Рајан, како зедов нешто толку силно кое беше внимателно градено со години, навидум толку неуништливо, а јас за малку ќе го уништев. Потоа се присетувам како Рајан еднаш и претходно се обиде да ме донесе во Њујорк...

Ми се лизга една солза, но брзо ја бришам. Рајан и јас се заколнаваме дека никогаш повеќе нема да зборуваме за тоа.

„Многу ми е жал, Рајан... Извини“, почнувам да липам и го повлекувам во прегратка.

„Што е?“ Рајан звучи збунето, а потоа загрижено. „Еј, зошто плачеш?“

„Извини. Јас само помислив на тоа колку е сето ова совршено и на тоа дека вечно ќе се каам за она што го направив и...“ Сега плачам со полна сила, па Рајан ме стега во прегратка и ме држи така.

„Еј, еј, еј“, мрмори тој. „Те молам немој да плачеш, Моли. Нели се договоривме дека сите тие работи се во минатото?“

„З-знам“, шмркам во неговото рамо, „но не можам да...“

Тој се повлекува и ме погледнува, а со неговите усни си игра една мала насмевка. „Нашата врска е подобра, поубава и посилна од кога било, Моли. Ти го знаеш тоа. Ни требаше да раскинеме за да сфатиме колку треба да го цениме тоа што сакаме да бидеме заедно. И мене ми е мило што се случи тоа. Мило ми е, искрен сум! Те молам престани да се вртиш кон минатото. Сакам ова патување, овој момент, да биде поврзан со нашата иднина. А нема да биде ако продолжиш да се измачуваш

вака. Двајцата бевме виновни и не знаевме што имаме додека не го изгубивме тоа. Мене ми е само мило што сфативме навреме.“

Повторно почнуваме да одиме и Рајан ја става раката околу моите раменици, ме уверува дека ме сака, ме засмева и по неколку секунди двајцата се смееме. После неколку минути одење, тој повторно застанува, ме повлекува и ме бакнува.

„Ете!“ извикува. „Така е подобро. Сега, не знам за тебе ама јас дефинитивно не можам да направам ни чекор повеќе без кафе. Онде видов еден штанд... ќе бидеш добра да поседиш тука некоја минута додека тркнам да земам? Лате, така?“

Кимам, шмрцкам и го кревам апаратот за да му дадам знак дека ќе си најдам занимација.

Рајан ми го подава неговиот ранец, а потоа тргнува назадечки, дувајќи еден бакнеж накај мене пред да се сврти нанапред и да почне да трча низ паркот како некој акционен херој.

Јас се вртам и бесно почнувам да фотографирам, обидувајќи се да ја уловам убавината и бојата на овој прекрасен скриен џеб на паркот. Исчезнувањето на сонцето зад силуетите на врвовите на дрвјата, одразите на водата кои формираат форми на скапоцени камења на небото. Ги фокусирам леќите на еден знак од мојата лева страна и одеднаш сфаќам дека стојам пред влезот на Стробери Филдс. Се стресувам, не само поради ладното ветре, туку и од самата помисла на музичката историја. Погледнувам надолу и ја забележувам фреската на земјата на која пишува „Замисли“, знам дека е поставена во чест на Џон Ленон по неговата смрт во 1980 година. Доаѓам до гравираниот натпис и гледам во него. Татко ми би сакал да го види ова. Тој ги обожава Битлси.

Ја мразам самата помисла на тоа дека уништив некоја минута од ова совршено патување со лоши спомени од минатото. Сакам да го поправам тоа, да се фокусирам на денешниот ден - тоа би требало да биде моето мото. Да се фокусирам на тоа колку ми е добар и убав животот

сега. Одеднаш добивам откачена идеја. Го спуштам ранецот долу и почнувам да се кикотам додека ги вадам сите одлепени сувенири кои ги собравме во изминативе неколку дена. Капи, танги, ѓердани, маици... едно по едно почнувам да ги облекувам и ставам на мене сите работи.

Се чувствувам прилично будалесто додека стојам вака сама сред парк, но знам дека ќе вреди кога Рајан ќе се врати со тие кафиња и кога ќе му го видам изразот на лицето. Ќе се помоча од смеење. Ја местам капата со боцки од стиропор како на госпоѓата Слобода и им мавтам на луѓето кои ме гледаат љубопитно додека поминуваат. Не ми се верува дека јас сум најчудната работа која ја виделе во овој град. Се развртувам околу мене. Рајан уште го нема, цела вечност. Каде е тој, по ѓаволите?

За да не мислам на тоа колку будалесто изгледам додека луѓето зјапаат во мене, почнувам да фотографирам. Го сликам гравираниот натпис за да му го покажам на татко ми и сè уште гледам надолу во фотографијата на која сиркаат и моите црвени Конверс патики кога го слушам гласот на Рајан.

„Затвори ги очите, Моли.“ Неговиот здив ми го загрева челото кога неговата рака одеднаш ги покрива моите очи. Самиот тон на неговиот глас ми е доволен за да сфатам дека тој се забавува. „Мило ми е што гледам дека си се дотерала за пригодата.“

„Каква приг...“ Тој ми го става прстот врз устата за да ме замолчи. „Рајан?“ шепотам покрај неговиот прст. „Ми купи лате?“

„Не, Моли.“

„Еј!“ се бунам, отворајќи ги очите набрзинка. „Те чекам цела вечност!“

„Реков, затвори ги очите“, повторува Рајан строго.

„Не знам зошто толку шефуваш, Купер...“

„Кога сме веќе кај тоа, ќе може ли, те молам, да ја затвориш и устата?“

Воздржаната смеа во неговиот глас е очигледна.

„Колку си шармантен!“ Моите очи повторно се отвораат.

„Ќе ме послушаш ли еднаш во животот?“ прашува тој.

„Најверојатно не“, велеам со смеење, а тој молбено ме погледнува со лицето залепено пред моето. Неволно ги затворам очите. Драматично воздивнувам додека потонувам во темнина. „И што сега?“

„Па“, вели тој, а топлината на неговиот здив ја снемуга и, судејќи според неговиот глас, можам да забележам дека се оддалечува од мене. „Сакам да ги отвориш очите и да погледнеш надолу кон твоите стапала.“

Правам како што ми вели и повторно го гледам мозаикот долу. *Замисли*. Тогаш сфаќам колку всушност убав збор е тоа, полн со надеж, можности и верба. Повторно ги затворам очите.

„Сега“, вели тој, а неговиот глас звучи чудно. „За момент замисли дека сме тука сами. Замисли дека сме само јас и ти, вака. Дека тука нема никој друг. Само ти, јас, земјата, небото и сонцето, се протегаат пред нас до бескрај...“

„Звучи прекрасно“, велеам со воздишка и повторно брзо сиркам. Тој не е тука. Го подготвувам телото за да се свртам. „Што сега?“ Ги затворам очите и тогаш слушам дека почнува да свири музика, почетните акорди од песна. Веднаш почнувам да си потпевнувам со неа.

„Сега замисли дека јас сум покрај тебе...“

Престанувам со потпевнувањето. „Но не си, ти си позади мене...“

„...постојано“, продолжува тој решително. „Постојано покрај тебе. Отсега, па натаму. Засекогаш.“

Ја отворам устата и повторно ја затворам. „Тоа звучи фино“, велеам тивко, обидувајќи се да го блокирам гласот во мојата глава кој вели: *Дали тој има намера да го направи она што мислиш дека ќе го направи? Ох, Господе Боже! Да! Ќе го направи!*

Во тој момент сфаќам дека песната која ја потпевнував е „Замисли“ од Џон Ленон. Песната која сè уште свири. Од некаде во близина. И тоа не од iPod, туку звучи како... како да е... гудачки квартет. Ги отворам очите, но не се вртам. Забележувам дека околу нас се собрала мала група луѓе и сите гледаат во мене, се смешкаат. Некои од нив имаат апарати и камери. Трепкам и подголгнувам. Сакам да се свртам, ужасно многу сакам, но нешто ми вели да чекам на следната насока од Рајан.

„Сега“, вели Рајан нежно „замисли дека сум зад тебе и ти кажувам - тебе, Моли Картер - дека те сакам, дека отсекогаш сум те сакал и засекогаш ќе те сакам и дека токму овде, токму во срцето на Централ Парк, сакам да те прашам дали ти ќе го прифатиш моето срце, да го чуваш и да се грижиш за него засекогаш и да ми дозволиш јас да го чувам твоето. Сега може да се свртиш...“

Си ја покривам устата со рака додека по моето лице се слеваат солзи, целосно заборавам на фотоапаратот додека се вртам и ги гледам насмеаните лица на музичарите од квартетот, но сè уште не го гледам Рајан никаде.

„Овде долу сум“, вели тој смеејќи се и навистина е таму долу, клекнат на едно колено, неговата рака подадена нагоре со малечка сомотска кутија, а другата позиционирана над затвореното капаче.

„Не!“ извикувам исплашено.

Тој се смее. „Ќе бидам искрен со тебе, тоа не е баш реакцијата на која се надевав...“

„Не! Мислам! Не, види ме... изгледам како будала! Како можеше да ми го направиш ова?“ Клекнувам долу и силно го боднувам во градите, сега веќе липам со полна пара.

„Јас мислам дека изгледаш прекрасно“, вели Рајан низ гласна смеа, а потоа го повлекува ластикот од тангата со Кипот на Слободата и го остава да плесне назад на мојот колк.

„Не планирав да изгледам вака за вака важен и голем момент!“ цимолам низ липање.

„Не можеш да контролираш сè, Моли“, вели Рајан исклештено, „понекогаш едноставно мораш да ги оставиш работите да си течат природно...“

Погледнувам во него и забележувам дека неговото лице го има оној израз на тивка одлучност кој го препознавам од моментите кога се бори со некој силен бран додека сурфа, кога се концентрира на давање гол или кога се бори со едрата за да ја врати едрилицата кон брегот.

„Моли Картер“, вели сега бавно „ќе се омажиш ли за мене?“ Ја отвора кутијата и мојот поглед се спушта кон прекрасниот прстен, мало множество од малечки дијаманти наредени на златниот прстен кои светкаат како констелација на свезди.

„Да! Да!“ извикувам и почнувам да се смеам низ солзи. Брзо ги бришам солзите, клекнувам на двете колена, го опфаќам лицето на Рајан, тој го опфаќа моето и се бакнуваме... со смеа и солзи... и ова чувство ми е толку познато, а толку различно. Толку многу различно.

Затоа што ова е бакнежот кој става крај на сите други бакнежи. Бакнежот за кој не ни знаев дека го чекам. Повторно ги затворам очите и го притискам копчето „снимај“ во мојата глава за внатрешно да го снимам и заробам моментот кога Рајан Купер става свршенички прстен на мојот прст. И ова дефинитивно е најубавиот подарок на светот.